

מילר, יצחק-אהרן הלוי

בן מיכאל-אלחנן ושיינדל. נולד ביום כ"ח בתשרי תשי"ג (17.10.1952) בירושלים. כבן למשפחה דתית שעלתה ארצה מצ'כוסלובקיה עם קום המדינה, היה מסלול לימודיו של יצחק ברור. לאחר שסיים את לימודיו בבית-הספר היסודי-דתי "חורב" המשיך בלימודים התורניים-תיכוניים ב"ישיבת ירושלים לצעירים", שליד ישיבת "מרכז הרב" ואחרי כן בישיבה הגבוהה "מרכז הרב" בירושלים. הוא היה חבר בתנועת הנוער החרדי

"עזרא" וכשהתגבר והתפתח, הפך לעלם חסון, יפה תואר, ויפה גפש. הוא הקפיד על טוהר הלשון, על כיבוד הזולת ובמיוחד על כיבוד הורים ומורים. בתקופת לימודיו ב"ישיבה לצעירים" הרבה לטייל עם חבריו בארץ ודבק בה לאהבה. לאחר שנת לימודים בישיבה הגבוהה החליט יצחק כי עליו להפסיק זמנית את לימודיו בישיבה, כדי לתרום את חלקו להגנת העם והמולדת.

יצחק התגייס לצה"ל בסוף יולי 1971 ויחד עם גרעין "שלומים", שהורכב מחברי תנועת הנוער "עזרא", התנדב לנח"ל. בזכות תכונותיו המצוינות בחרוהו חבריו למרכז הגרעין. את השל"ת עשה בקיבוץ שעלבים. וגם שם התבלט בצניעותו, בהליכותיו הנעימות ובנכונותו לפעול תמיד, ללא היסוס וללא חשבונות. מקיבוץ שעלבים יצא להיאחזות כפר דרום ולתעסוקה מבצעית. גם כאן היה דמות מרכזית, בהתנהגותו המופתית ובשמשו דוברם של חבריו. אף בתקופות הקשות ביותר של השירות, בהיותו טרוד ועייף לא עבר יום שלא הקדיש עתים לתורה ועד יומו האחרון כינס מניינים לתפילה בבסיס ואף בשדה, והוא עצמו – הקפיד על קיום כל המצוות. ביום י"ח באדר א' תשל"ג (20.2.1973), זמן קצר אחר שסיים קורס צניחה, נפל בעת מילוי תפקידו והובא למנוחת-עולמים על הר הזיתים.

מפקדו כתב במכתב תנחומים למשפחה: "תפקיד המקלען בגדודנו הוא תפקיד קשה ומכובד ובנכם נשא אותו בגאווה וביצעו למופת. על יצחק הוטלו שני תפקידים, שהם למעשה אחד: להיות צנחן טוב ויהודי דתי טוב. בשניהם היה מקובל על חבריו ועל מפקדיו. בנפלו היה בידו המקלע ובכיסו – ספר תהילים".

תנועת הנוער החרדי "עזרא", גרעין "שלומים" וקבוצת שעלבים הוציאו לאור חוברת לזכרו.

מילר יצחק אהרן הלוי בן מיכאל אלחנן ושיינדל. נולד ביום כ"ח בתשרי תשי"ג (17.10.1952) בירושלים. סיים את בית הספר היסודי דתי חורב, והמשיך בלימודים התורניים-תיכוניים בישיבת ירושלים לצעירים, ובישיבה הגבוהה מרכז הרב בירושלים. נפל בעת מילוי תפקידו ביום י"ח באדר א' תשל"ג (20.2.1973).

לני שלום,

סוף-סוף אני יכול לשבת בשקט ולכתוב מכתב. אתמול רציתי לכתוב לך, אך לא היה לי פנאי, והיום – פה, יש לי אמנם, זה על חשבון מנוחת הצהריים (כולם ישנים כאן), אבל מכתב בשביל העורף חשוב יותר...

כפי שכתבתי לך אתמול, היינו אתמול אצל המג"ד ודברנו אתו. היה מעניין מאוד. כל מי שהיה שם, התרשם ממנו לטובה. אמנם, אותם דברים שאמר לנו שם, הוא אמר לפני כל ההיאחוזות, אבל יש הבדל אם זה חוג מצומצם...

אני העליתי את הבעיה שלנו. אני עוד לא יודע אם עשיתי טוב או לא טוב – הרי סוף-סוף אנחנו נקבע את דרכנו ולא הוא. אבל מצד שני רציתי שהוא ידע. אולי יעזור במשהו. במיוחד העליתי את הבעיה, משום שעל-פי דרישת המשק, הם רוצים לחלק את הגרעין ופירושו – הריסת הגרעין!...

אחרי שסיימתי לדבר אתו כשעתיים, ניגשתי אליו כדי להזמין אותו לשיחה עם הגרעין. אולי זה יעזור. לכן, הזמנתי גם את בנימין והקומונרים שיבואו לכאן מחר. יכול להיות שהם יבואו, ואז נקבע סופית את דרכו של הגרעין...

...יצאנו ב-11.30 לפנה"צ מהמשק, למסע של 50 ק"מ. הלכנו בבוץ לא רגיל כשעתיים, ופתאום – גשם שוטף. ולא רק זה, אלא גם ברד. ואנחנו – כולנו רטובים עד העצמות...

בקיצור, אכלנו בידיים רועדות ופה קפוא, אבל אכלנו! בקושי גמרנו וכבר פקודה – להוריד את המעילים בקור הזה... הגענו עד סנהדריה... משם צעדנו ברחובות ירושלים, כשכל האנשים מהבתים יוצאים וזורקים סוכריות.

...אתמול בערב, בהדלקת נרות, ישבנו כולם, שרנו ורקדנו והיה שמח מאוד לקראת השבוע הקרב, שמי יודע מה נעשה בו...

...המורל די-גבוה (אנחנו נמצאים פה דתיים כולם, וזה טוב מאוד), במיוחד כשהחבר'ה של כפר-דרום נמצאים יחד. את המכתבים שלכם ששלחתם קיבלנו בתחנת-הרכבת. היה נחמד לקבל את זה ויותר יהיה נחמד אם נקבל במשך הגדוד, ולכן...